

PERSCOMMUNIQUÉ nr. 90/23

Luxemburg, 6 juni 2023

Arrest van het Hof in zaak C-700/21 | O. G. (Europees aanhoudingsbevel tegen een onderdaan van een derde land)

De mogelijkheid van weigering van tenuitvoerlegging van een Europees aanhoudingsbevel opdat de straf in de lidstaat van verblijf ten uitvoer wordt gelegd, moet ook voor onderdanen van derde landen bestaan

De rechterlijke autoriteit moet kunnen beoordelen of een onderdaan van een derde land voldoende is geïntegreerd in de uitvoerende lidstaat en of de tenuitvoerlegging van de in de uitvaardigende lidstaat opgelegde straf op het grondgebied van de uitvoerende lidstaat op die manier door een rechtmatig belang wordt gerechtvaardigd

Op 13 februari 2012 heeft de rechter in eerste aanleg van Braşov (Roemenië) tegen een onderdaan van Moldavië een Europees aanhoudingsbevel (hierna: „EAB”) uitgevaardigd met het oog op tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf. De rechter in tweede aanleg van Bologna is de rechterlijke autoriteit die is aangezocht voor overlevering van de gezochte persoon omdat deze persoon in Italië verblijft. Alhoewel zijn verdediging had aangetoond dat hij in Italië duurzame arbeidsgerelateerde en familiebanden heeft, heeft de in Italië aangezochte rechterlijke autoriteit niet de mogelijkheid om de overlevering aan Roemenië te weigeren opdat de straf in Italië ten uitvoer kan worden gelegd. Volgens de Italiaanse wet tot omzetting van het EAB-kaderbesluit¹ is deze mogelijkheid namelijk beperkt tot Italiaanse onderdanen en onderdanen van andere lidstaten van de Unie die banden met Italië hebben, met uitsluiting van onderdanen van derde landen.

Omdat de rechter in tweede aanleg van Bologna van oordeel was dat er geen rechtvaardiging was voor dit verschil in behandeling, heeft hij zich tot het Italiaanse grondwettelijk hof gewend. Dit hof is van oordeel dat, alvorens na te gaan of de nationale regeling verenigbaar is met de Italiaanse grondwet, moet worden onderzocht of zij verenigbaar is met het Unierecht. Op grond van het EAB-kaderbesluit kunnen de lidstaten de rechter de mogelijkheid toekennen om tenuitvoerlegging van het EAB te weigeren indien de gezochte persoon verblijft in of onderdaan of ingezetene is van de uitvoerende lidstaat en deze staat zich ertoe verbindt die straf overeenkomstig zijn nationale recht zelf ten uitvoer te leggen. Aangezien de werkingssfeer van deze bepaling zich niet beperkt tot uitsluitend burgers van de Unie, heeft het Italiaanse grondwettelijk hof deze kwestie aan het Hof van justitie voorgelegd.

In zijn vandaag gewezen arrest **antwoordt het Hof (Grote kamer) dat het Unierecht zich verzet tegen een regeling van een lidstaat volgens welke elke onderdaan van een derde land die op het grondgebied van die lidstaat verblijft of ingezetene van die lidstaat is, volledig en automatisch wordt uitgesloten van het voordeel van deze grond tot facultatieve weigering van tenuitvoerlegging van het EAB, zonder dat de uitvoerende rechterlijke autoriteit kan beoordelen of deze onderdaan banden heeft met die lidstaat.** Een

¹ Kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten – Verklaringen van sommige lidstaten bij de aanneming van het kaderbesluit (PB 2002, L 190, blz. 1).

dergelijke nationale regeling is in tegenspraak met het **in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie verankerde beginsel van gelijke behandeling** voor zover zij de onderdanen van de aangezochte lidstaat en de andere burgers van de Unie enerzijds en de onderdanen van derde landen anderzijds verschillend behandelt, zonder rekening te houden met de omstandigheid dat ook laatstgenoemden voldoende geïntegreerd kunnen zijn in de samenleving van die lidstaat, hetgeen rechtvaardigt dat zij daar een in de uitvaardigende lidstaat opgelegde straf kunnen ondergaan.

De grond tot facultatieve weigering in kwestie kan slechts toepassing vinden indien is voldaan aan twee voorwaarden. Ten eerste moet **de gezochte persoon in de uitvoerende lidstaat verblijven, er onderdaan of ingezetene van zijn**. Ten tweede moet **deze staat zich ertoe verbinden de straf** waarvoor het EAB is uitgevaardigd, **overeenkomstig zijn nationale recht ten uitvoer te leggen**. Inzake de eerste voorwaarde heeft het Hof gepreciseerd dat niets eraan in de weg staat dat een lidstaat het voordeel van de grond tot weigering van tenuitvoerlegging voor onderdanen van derde landen afhankelijk stelt van de voorwaarde dat die onderdaan gedurende een minimale ononderbroken periode in die lidstaat verblijft of er ingezetene van is.

Wanneer zij heeft vastgesteld dat aan de twee voorwaarden is voldaan, **moet de uitvoerende rechterlijke autoriteit nog beoordelen of de tenuitvoerlegging van de in de uitvaardigende lidstaat opgelegde straf op het grondgebied van de uitvoerende lidstaat wordt gerechtvaardigd door een rechtmatig belang**. Door deze beoordeling kan rekening worden gehouden met de doelstelling van het EAB-kaderbesluit, die erin bestaat de kansen op sociale re-integratie van de gezochte persoon te verhogen nadat hij de straf waartoe hij is veroordeeld heeft uitgezeten.

Het staat dus aan de uitvoerende rechterlijke autoriteit om een **algehele beoordeling** te verrichten **van alle concrete elementen die de situatie van de gezochte persoon kenmerken** en aan de hand waarvan kan worden vastgesteld of er tussen deze persoon en de uitvoerende lidstaat een **dusdanige band** bestaat **dat de tenuitvoerlegging van de straf in laatstgenoemde lidstaat, waar hij verblijft of ingezetene van is, zal bijdragen tot zijn sociale re-integratie**. Tot die elementen behoren de banden op het gebied van familie en taal en culturele, sociale en economische banden die de onderdaan van het derde land met de uitvoerende lidstaat onderhoudt, alsmede de aard, de duur en de voorwaarden van zijn verblijf in die lidstaat.

NOTA BENE: De prejudiciële verwijzing biedt de rechterlijke instanties van de lidstaten de mogelijkheid, in het kader van een bij hen aanhangig geding aan het Hof vragen te stellen over de uitlegging van het recht van de Unie of over de geldigheid van een handeling van de Unie. Het Hof beslecht het nationale geding niet. De nationale rechterlijke instantie dient het geding af te doen overeenkomstig de beslissing van het Hof. Deze beslissing bindt op dezelfde wijze de andere nationale rechterlijke instanties die kennis dienen te nemen van een soortgelijk probleem.

Voor de media bestemd niet-officieel stuk, dat het Hof van Justitie niet bindt.

De [volledige tekst](#) van het arrest en de samenvatting is op de dag van de uitspraak te vinden op de website CURIA.

Contactpersoon voor de pers: Stefaan Van der Jeught ☎(+352) 4303 2170

Volg ons!

